

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΕΡΩΣ ΠΑΙΔΟΥΛΑΣ

ΝΑΙ, κύριοι συγγραφείς, μάς είπε ο Μελχιάρ, αντί να γεμίσετε τὰ μυθιστορηματά σας με ιστορίες ερωτικών απιστιών παλαιών όσο κι' ο κόσμος, αντί να αναλύετε τις συνειδήσεις γυναικών του ημικοσμου, δώστε μας μιά φοβερά ιστορία που κανείς από σας δεν μάς έωσε ποτέ ως τώρα: τὸ μυθιστόρημα του παιδιού, — τὸ μυθιστόρημα τοῦ μικροῦ κοριτσιού, πρὸ πάντων! .. Θάλεγε κανείς ὅτι οὐν ὑποψιάζεστε, ψυχολόγοι τυφλοί, τὸ μυστήριο τῶν λεπτῶν αὐτῶν κουκλῶν που βιά γίνονται μιά μέρα γυναίκες... Πιστέψετε με, ὅλες σχεδὸν ἔχουν τὸ μυστικό τους. Ὅλες σχεδὸν ἔχουν μεγάλες αγαπες, τις ὁποῖες σπανίως ἐξομολογούνται...

» Ὅσο γιὰ μένα, τὸ πλάσμα που μοῦ ἔδωσε τὴν πιὸ πλήρη συναίσθησι του ἀληθινοῦ, τοῦ μεγάλου, τοῦ θαθεῖου ἔρωτος, ἦταν μιά παιδούλα ἔντεκα χρόνων...

Στὸ σημεῖο αὐτό, ὅσοι ἀκουγαν τὸν Μελχιάρ, τὸν διέκοψαν κι' ἄρχισαν νὰ διαμαρτύρωνται. Ἐκεῖνος ὅμως, ἐξακουλόθησε:

— ὦ! ἡσυχάστε. Δὲν πρόκειται νὰ σὰς διηγηθῶ καμμιὰ χυδαία ιστορία ἔρωτος. Τέλος πάντων, ἀκούστε με καὶ ὕστερα κρίνατέ με...

» Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια ἀπὸ τότε. Ἦμουν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εἰκοσιᾶξι χρόνων. Χάρης σὲ κάποια σύμπτωση, ἀπὸ τὴν ὁποῖα κριθῆκε ὅλη ἡ πολιτικὴ μου ζωὴ, με εἶχε πάρει γιὰ δικηγόρο ἕνας ὄμιλος ἐργατῶν που τοὺς εἶχαν συλλάβει ὡς πρωταίτιους κάποιας αἱματηρᾶς ἀπεργίας.

Ἦταν τότε Ἰούνιος καὶ ἡ ὑπόθεσις θα ἐδικιμάζετο με τὸ ἀνοιγμα τῶν δικαστηρίων, τὸν Ὀκτώβριο. Εἶχα ἀποσυρθῆ λοιπὸν στὴν ἐξοχὴ γιὰ νὰ μελετήσω τὴ δικογραφία με τὴν ἀνεσι μου.

Κατοικοῦσα, ὄχι μακριὰ ἀπὸ τις Βερσαλλίες, σ' ἕνα περιπερο ἀπομονωμένο μέσα σ' ἕνα μεγάλον κῆπο. Στὸ κύριο οἶκημα τοῦ κτήματος, που ἔβλεπε στὸν δρόμο, κατοικοῦσαν οἱ ἰδιοκτῆται: ἡ οἰκογένεια ἑνὸς μηχανικοῦ γεφυρῶν καὶ ὁδοστρωμάτων, πατέρας, μητέρα καὶ δυὸ κόρες. Ἡ μεγαλύτερη ἀπὸ τις δυὸ κόρες ἦταν δεκαεννέα χρόνων κι' ὠνομαζόταν Ἰουλιέττα. Ἡ ἄλλη, ἡ Λουίζα, ἦταν μόλις ἔντεκα χρόνων. Τὴν ἔλεγαν χαϊδευτικὰ Λούτα.

Ὁ πατέρας Λαντιέ — ὁ μηχανικός — ἦταν ἕνας ἄνθρωπος τίμιος κι' ἀγαθός. Διασκέδαζε τρομοκρατῶντας τον με φοβερὲς ἐπαναστατικὲς θεωρίες, τις ὁποῖες τοῦ ἔλεγα καθὼς παίρναμε τὸν καφέ μας μετὰ τὸ φαγητό· ἡ γυναίκα του ἦταν μιά νοικοκυρὰ ὑποταχτικὴ που μιλοῦσε λίγο, που δὲν σκεφτόταν καθόλου καὶ που ἔκανε ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερες οἰκονομίες. Ἡ Ἰουλιέττα ἦταν μιά εὐρωστη κοπέλλα με τριανταφυλλένια ἐπιδερμίδα, τῆς ὁποῖας τὰ μάτια, τὰ μάγουλα, τὰ χεῖλη καὶ ὄλο της τὸ σῶμα φαινόταν ὡς νὰ λένε: «Εἶμαι ἔτοιμη νὰ παντρευθῶ. Ποιὸς με θέλει;...» Ἐγὼ ὡστόσο δὲν τὴν ἤθελα, πρᾶγμα που ἡ Ἰουλιέττα τὸ μάντευσε γρήγορα. Καὶ ὄλοι, πολὺ γρήγορα, κατάλαβαν μέσα στὸ σπίτι, πὼς ἐκείνη που μ' ἀγαποῦσε ἐμένα, ἦταν ἡ Λούτα.

* * *

Πραγματικὰ, ἡ παρουσία μου τάραιζε ἐξαιρετικὰ τὴ μικρούλα Λούτα. Τὸ μέτωπό της, που ἦταν λευκὸ καὶ διάφανο ὡς φιλντισι, κάτω ἀπὸ τὰ πλούσια καστανά μαλλιά της, γινόταν κατακόκκινο κάθε φορὰ που μ' ἀντίκρυζε... Μὲ κύτταζε κρυφὰ με τὰ μάτια της που ἦσαν μαύρα ὡς τὰ μουρα, μὰ μόλις διασταυρωνόντουσαν τὰ βλέμματά μας, τὸ βλέμμα της ἔφευγε ἀπὸ πάνω μου. Ποτὲ δὲν μιλοῦσε στὸ τραπέζι, μπροστά μου. Ποτὲ δὲν δεχόταν νὰ τὴ φιλήσω μπροστὰ στοὺς γονεῖς της. Ὅταν, γιὰ νὰ διασκεδάσω, τὴν κυνηγοῦσα, ἐκείνη ἔφευγε καὶ δὲν μ' ἄφηνε νὰ τὴν πιάσω παρὰ μόνο ὅταν δὲν μάς ἔβλεπε κανείς. Κι' ἔνοιωθα σφίγγοντάς τὴν γιὰ μιά στιγμὴ ἀπάνω μου, τὸ λεπτὸ της κορμὶ νὰ παραλύη ὡς νὰ ἦταν ἔτοιμη νὰ λιποθυμήση.

Ὅπως εἶπα καὶ παραπάνω, ὄλοι ἤξεραν μέσα στὸ σπίτι τὸ πά-

θος τῆς Λουίζας γιὰ μένα. Καὶ τόσο ὁ πατέρας της ὅσο καὶ ἡ μητέρα της, ὅσο κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος, διασκέδαζαν μ' αὐτὸ καὶ τὴν εἰρωνεύοντουσαν.

Ἐπειτα ἀπὸ τριῶν μηνῶν διαμονὴ σ' αὐτὴν τὴν ἐξοχὴ, εἶχα ἔτοιμάσει παιὰ τὴ συνηγορία μου. Ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς στοῖς ἱα-ρίσι εἶχε φτάσει.

Λοιπὸν τὴν τελευταία νύχτα που πέρασα στὸ περίπτερο, — ἦταν περίπου μεσάνυχτα κι' ἀγρυπνοῦσα ἀκόμα, μισοντυμένος, κοντὰ στὸ κρεβάτι μου καὶ ξεφυλλίζοντας γιὰ τελευταία φορὰ τὴ δικογραφία— ὅταν ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος μ' ἔκανε νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι μου.

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου εἶχε ἀνοίξει καὶ ἡ Λουίζα ἦταν ἐκεῖ... Εἶχε φύγει χωρὶς ἄλλο θιαστικὰ ἀπὸ τὴν κάμαρη στὴν ὁποῖα κοιμόταν μαζί με τὴν ἀδελφὴ της γιὰ τὴν πόδια της ἦσαν γυμνά, μέσα στις παντοφλές της καὶ κάτω ἀπὸ ἕνα σάλι τῆς μητέρας της που εἶχε ρίξει θιαστικὰ ἀπάνω της, δὲν φοροῦσε ἄλλο ρούχο ἀπὸ τὸ πουκαμισάκι της.

Πίστεψα, στὴν ἀρχὴ, πὼς ἦταν ὑπνοβάτις, πὼς εἶχε πάθει διανοητικὴ παράκρουσι, πίστεψα σὲ ὅλα καὶ μόνο στὴν ἀλήθεια δὲν ἐπῆγε τὸ μυαλό μου: Ἡ Λούτα ἐρχόταν νὰ γινῆ δική μου, γιὰ τὴν ἀγαποῦσε... Ἀκούστε το καλὰ αὐτό... Ἦταν φανερὸ πὼς αὐτὸ τὸ παιδί δὲν ἤξερε τίποτε ἀπὸ ἔρωτα, ἀγνοοῦσε τί μπορούσε νὰ μοῦ δώσῃ καὶ τί μπορούσε νὰ μοῦ ζητήσῃ... Μὰ ἕνα σκοτεινὸ ἔνστικτο τῆς εἶχε ἀποκαλύψει ὅτι στὸν ἔρωτα ἡ γυναίκα δίνει τὴ θέλησί της καὶ τὸ σῶμα της στὸν ἄνδρα που ἀγαπᾶ, καὶ, ἀθῶα καὶ χωρὶς ντροπῆ, ἐρχόταν, με τὴν κυριολεξία τῆς λέξεως, νὰ ἐγκαταλειφθῆ σὲ μένα.

Ἐπῆσε στὴν ἀγκαλιά μου καὶ, καθὼς τὴν ἐπῆρα στὰ γόνατά μου, νομίζοντας πὼς εἶνε ἄρρωστη, μοῦ ἄρπαξε τὸ κεφάλι με τὰ δυὸ μικρὰ της χέρια, κι' ἄρχισε νὰ μοῦ γεμίξῃ φιλήματα τὸ μέτωπο, τὰ μάτια, τὰ μάγουλα...

ὦ! ἡ ἀδεξιότης καὶ τὸ πάθος αὐτῶν τῶν φιλημάτων!...

Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶμαι ἕνας τίμιος κ' ἰσορροπημένος ἄνθρωπος... Εἶμαι βέβαιος πὼς ἔχω τὰ πάθη που ἔχει κι' ὄλος ὁ ἄλλος κόσμος. Ὡστόσο ὑπῆρξε μιά στιγμὴ στὴ ζωὴ μου που λίγο ἔλειψε νὰ κάνω μιά ἀποτρόπαιη πράξι.

Ἡ δύναμις τῆς θελήσεως, με τὴν ὁποῖα ἀποτίναξα τὸν πειρασμό, ἦταν τόση, ὡστε ἡ μικρούλα, καθὼς τὴν ἔσπρωξα, ἔχασε τὴν ἰσορροπία της κι' ἔπεσε κάτω.

Νόμισε ὅτι θὰ τὴ χτυποῦσα. Ὑψωσε πρὸς ἐμένα τὰ ὠραία ὑποτακτικὰ της μάτια, ὅπου ἔλαμπαν δάκρυα... Κι' ἔνοιωσα αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅτι ἡ Λούτα μ' ἀγαποῦσε τόσο πυφλά, τόσο θαθεῖα, ὡστε θύμωσα με τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὸν ἀπότομο τρόπο

μου. Καθησυχάσα τὴν μικρούλα με χάρια καὶ με φιλήματα καὶ προσπάθησα νὰ τὴν πείσω νὰ γυρίσῃ γρήγορα στὴν κάμαρή της, κοντὰ στὴν ἀδελφὴ της πρὶν ἀντιληφθοῦν τὴν ἐξαφάνισί της.

— ὦ! μοῦ ἀπάντησε, δὲν ὑπάρχει κίνδυνος. Ἡ Ἰουλιέττα κοιμάται πολὺ θαρεῖα. Συχνὰ τὴ νύχτα, ὅταν δὲν κοιμᾶμαι, σηκώνομαι, κάνω βόλτες καὶ θόρυβο στὸ δωμάτιο, μὰ ἐκείνη δὲν ξυπνάει...

— Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ μείνης, ἔδω, Λούτα...

Ἐκείνη χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ μοῦ ἀπάντησε ἐπίμονα:

— Θέλω νὰ μείνω...

— Νὰ μείνης;... Πόση ὥρα;

— Ὅλη τὴ νύχτα... Ὅταν θὰ ξημερώσῃ, θὰ γυρίσω στὴν κάμαρή μου. Κανένας δὲν θ' ἀντιληφθῆ τίποτε...

— Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ πλαγιάσω... Θέλω νὰ κοιμηθῶ.

Ἐκρυσσε τὸ κεφάλι της στὸν ὄμο μου καὶ τραύλισε:

— Θέλω νὰ μείνω... Θέλω νὰ κοιμηθῶ... κοντὰ σας...

Ἄ! φίλοι μου, ὡς παρακαλῶ νὰ πιστέψετε πὼς ἔκανα ὅ,τι μπορούσα γιὰ νὰ τὴν πείσω νὰ φύγῃ. Μὰ ἐκείνη ἐπέμεινε στὴν ἀτόφασί της: «Θέλω νὰ μείνω!... Θέλω νὰ μείνω!...» Τί νὰ κάνω;

(Συνέχεια στὴν σελίδα 45)

ΜΟΝΤΕΡΝΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 26)

αθάτες πού ή γκρίνια τής κοπέλλας τούς εΐγε κάνει νά προσέξουν τὸ ζευγάρι αὐτό, ὅτι εΐχαν συναντηθῆ μόλις πρὸ τεσσάρων ὥρων, σίγουρα θά ἦσαν ἱκανοὶ νά μὲ πάνε στὸ Τμήμα νομίζοντας πὼς εΐχα τρελλαθῆ ξαφνικά.

* * *

Τελευταία συνάντησις. Στὸ θαπόρι τὸ θράδυ τής ἴδιας ἡμέρας.

Ἦσαν καθισμένοι ἀπέναντί μου. Ἡ νέα κόρη θλιμμένη καὶ ταραγμένη τοῦ ἔλεγε κάτι στὸ αὐτί. Ὁ νέος θυμωμένος κουνούσε τὸ κεφάλι του, χωρὶς νά λήξῃ λέξι.

Κυριεύτηκα ἀπὸ μιὰ τρομερῆ περιέργεια. Τούς παρακολούθησα καθὼς ἔβγαζαν ἀπὸ τὸ θαποράκι καὶ ἄκουσα τὰ τελευταία λόγια πού ἀλλάξαν στὴν ἀποθάρρα. Ἡ νέα κόρη ἔκλαιγε κι' ἔλεγε:

—Σοῦ ὀρκίζομαι πὼς ἡ ἰδέα πού σχημάτισες γιὰ μένα εἶνε ψεύτικη...

Κι' αὐτὸς τής ἀπάντησε μὲ πείσμα:

—Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά... Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά πού θέλησες νά μ' ἀπατήσης... Δὲν μπορῶ πειὰ νά σε συγχωρήσω...

—Φερντσίιν, δὲν λυπᾶσαι τόσες κοινὲς ἀναμνήσεις, θιθεοὲς καὶ γλυκειὲς πού μᾶς συνδέουν ;...

—Εὐὸ τίς ἔθυσίαιες... Μπορεῖ νά μὲ θαρέθηκες μὰ δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ λόγος νά μὲ ἀπατᾶς δημοσίᾳ! Χαίρε γιὰ πάντα...

—Δηλητηρίασες τὴν ὑπαρξί μου, σκληρέ... Χαίρε...

Χωρίστηκαν. Κι' ἐγὼ ψιθύρισα καθὼς τούς εἶδα νά χάνονται στὸ σκοτάδι.

—Ὁ Φίκριτ, κάνει λόγο σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ποιήματά του, γιὰ μερικά ἔντομα πού γεννιούνται, ζοῦν καὶ πεθαίνουν σὲ διάστημα μιᾶς ὥρας.

Πρέπει νά πιστέψουμε ὅτι ὁ αἰὼν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ μεταμόρφωσε καὶ τούς ἀνθρώπους σὲ ἔντομα τοῦ ἰδίου εἴδους. Πτωχὰ παιδιὰ! Ἦταν γραφτὸ τους νά χωρίσουν πρὶν ἀκόμα στεγνώσουν ἢ πιτσιλιᾶς τοῦ μελανιοῦ στὴν ἄκρη τοῦ γκριζοῦ μαντῶ της.

Τί τὰ θέλετε ; Κανείς δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ ἀκόμα στὴ γῆ τὸ μυστικὸ τής αἰωνίας εὐτυχίας.

ΡΕΣΑΤ Ν. ΓΙΟΥΝΤΕΚΙΝ

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 16)

στὰ στὴν κλειστὴ πόρτα, κουνώντας σὰν τρελλὸς τὰ ματωμένα χέρια του. Ἡ γυναῖκα του, πού εΐχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμία της, τοῦ τύλιξε τὸ κομμένο χέρι, τοῦ ἔπλυνε τὸ ἄλλο καὶ μὲ μαλακὴ φωνὴ τὸν συμβούλεψε.

—Ἐλα, ἡσύχασε τώρα... Βλέπεις πὼς ἔφυγε!...

—Ναί, ἔφυγε! φώναξε ὁ Βέρντι. Μὰ ἔκανε ἐκεῖνο πού ἤθελε! Μοῦ ἔφερε τὴ γρουσουζιά!... Τὸ θράδυ, θά δῆς τί ἀποτυχία θά ἔχουμε στὴν Ὀπερα!...

Κι' ἀλήθεια, ἀπὸ μιὰ παράξενη σύμπτωση, ὁ «Δὸν Κάρλος» σημείωσε ἓνα τρομακτικὸ φιάσκο!

Ὁ Βέρντι ἔφυγε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ τὴν Ἰταλία. Ἐκεῖ ὁ μαέστρο Μαρριάνι τὸν ἔπεισε νά τοῦ δώσῃ αὐτὸ τὸ μελόδραμα κι' ὅταν τὸ πῆρε στὰ χέρια του, τὸ ξαλάφρωσε λιγάκι, τὸ περιποιήθηκε καὶ τὸ ἀνέβασε στὴ Μπολὼνια, μὲ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία!

Ὁ Βέρντι τότε, μετανοημένος, ἔγραψε ἀμέσως τοῦ Σεττεντρίνι:

«Σὰς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴ συμπεριφορὰ μου ἐκείνη τὴν ἡμέρα στὸ Παρίσι. Τί ἀνόητος πού ἦμουν ! Μὰ ἐσεῖς πού μ' ἀγαπᾶτε, θά μὲ καταλάβετε...»

Ὁ δυστυχὴς Σεττεντρίνι διάβασε ὀλόχαρος τὸ γράμμα, μὰ δὲν τόλμησε νά ξαναπαρουσιασθῆ μπροστὰ του.

Ποτέ του, ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα τής ζωῆς του, δὲν μπόρεσε νά ξεχάσῃ τὴν τρομερῆ ἐκείνη σκηνή: τὸν Βέρντι ἔξαλλο κι' ἔτοιμο νά τοῦ θγάλη τὰ μάτια μὲ τὰ ματωμένα χέρια του!...

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΙΜΕΝΑΡΧΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 20)

Ὁ πρίγκηπας Γιακαζέ, λεπτός, νευρικός, καὶ ἴσως καὶ λιγάκι φρωτευμένος, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ λιμενάρχου μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα κι' ἔπειτα, μ' ἓνα χαριτωμένο ὕφος, γύρισε πρὸς τὴν κυρία λιμενάρχου, πού τὸν κύτταζε μὲ τρυφερότητα, σφιγμένη σὲ μιὰ κόκκινη τουαλέττα, ἔκανε μπροστὰ της μιὰ θαθεῖα ὑπόκλιση, ὅπως θέλει ἡ παλῆα εὐγένεια τῶν «σαμουράι» καὶ μὲ καθαρή φωνὴ πού ἀκούσθηκε ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, τής εἶπε:

—Τὰ σέθη μου, ὦ βασίλισσα, αὐτοῦ τοῦ κήπου!... Τὰ σέθη μου, ὦ θελκτικὸ κι' ἀσύγκριτο κορδίδο!...

Τὸ τί γίνηκε τότε μέσα στὴν αἴθουσα, δὲν περιγράφεται! Ἐνῶ

ΕΡΩΣ ΠΑΙΔΟΥΛΑΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 27)

Νά τὴν πάρω ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νά τὴν ξαναπάω κοντὰ στοὺς γονεῖς της; Μοῦ φαινόταν ἀπαίσιο νά προδώσω ἔτσι τὸν ἔρωτα τής μικρούλας.

Τέλος, ἐπῆρα τὴν ἀπόφασί μου:

—Ἔστω, τής εἶπα, θά κοιμηθοῦμε...

Τὴν τύλιξα μέσα στὸ σάλι πού εΐχε φέρει μαζύ της, καὶ τὴν ξάπλωσα στὸ κρεβάτι. Πλάγιασα κατόπιν κι' ἐγὼ πλάι της, μισοτυμένος καθὼς ἦμουν. Ὅταν ἔσθυσα τὸ φῶς, τύλιξε τὰ μπράτσα της γύρω ἀπὸ τὸν λαιμὸ μου καὶ δὲν σάλεψε πειὰ. Σὲ λίγο, ἄκουσα τὸ λαχάνιασμα τής καρδιάς της νά γαληνεύῃ, νὸ γίνετα κανονικό...

Εἶχε ἀποκοιμηθῆ...

Ἡ κακὲς σκέψεις πού εΐχαν σκοτίσει γιὰ μιὰ στιγμή τὸ μυαλό μου, εΐχαν διαλυθῆ πειὰ. Ἐσφιγγα κοντὰ μου, μ' ἓνα, πραγματικὸ πατρικὸ ἀγκάλιασμα, αὐτὸ τὸ τρυφερὸ πλάσμα πού εΐχε ἔρθει μὲ τόση ἐμπιστοσύνη νά παραδοθῆ σὲ μένα. Κι' ἀποκοιμήθηκα κι' ἐγὼ μὲ τὴ σειρά μου...

Ὅταν ξύπνησα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἡ Λούτα δὲν ἦταν πειὰ ἐκεῖ...

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἔφευγα γιὰ τὸ Παρίσι. Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ τής Λούτας μ' ἀποχαιρέτησαν. Ἡ ἴδια ὅμως δὲν φάνηκε πουθενά. Μοῦ εἶπαν πὼς ἔκλαιγε στὴν κάμαρή της καὶ πὼς δὲν ἤθελε νά κατέθῃ κάτω...

Ὁ Μελχιάρ, στὸ σημεῖο αὐτὸ σῶπασε...

—Καὶ δὲν τὴν ξαναεἶδατε ποτὲ τὴ Λούτα; τὸν ρώτησε κάποιος.

—Ὅχι... ποτέ...

—Τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς... Θά μπορούσατε τώρα νά διασκεδάσετε μαζύ της χωρὶς φόβο.

—Ἀπατᾶσθε, ἀπάντησε ὁ Μελχιάρ. Δὲν ξανάδα τὴ Λούτα, μὰ ἔμαθα τί ἀπόγινε. Κλείστηκε, σὲ ἓνα μοναστήρι καλογραϊῶν, σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ χρόνων...

ΤΟ ΑΙΜΑ ΝΕΡΟ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ!

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 34)

ὁδηγὸς ἀπὸ αὐτοὺς τούς κακομαθημένους πού δὲν διστάζουν νά κάνουν φλέρτ οὔτε σ' αὐτὲς τίς κυρίες τους.

Ἡ κόρη τῶν Βόργκεν ἄρχισε νά τὸν προσέχη, νά παίξῃ μαζύ του καὶ τέλος τὸν ἐρωτεύθηκε παράφορα.

Κι' ἓνα θράδυ, ἀφοῦ ἔγραψε ἓνα γράμμα στοὺς γονεῖς της τὸ ἔσκασε μαζύ του καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες ἓνας καμαριέρης ἔδωσε αὐτὸ τὸ γράμμα στοὺς Βόργκεν, ἐκεῖνοι τὸ ἀνοῖξαν μὲ περιέργεια. Πρῶτη ὅμως ἡ «φράου» Βόργκεν ἔβγαλε μιὰ ἄγρια κραυγὴ λύσσας καὶ φώναξε στὸν ἄνδρα της.

—Ἄ! τὸν μασκαρᾶ! Τὸν λωποδύτη! Μᾶς ἔκλεψε τὸ κορίτσι!

Ἐκεῖνος ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸν ὤμο της γιὰ νά διαβάσῃ κι' αὐτὸς μὲ τὴν σειρά του τὴν ἐκπληκτικὴ εἶδησι.

Κ' ὕστερα μ' ἓνα στεναγμὸ δῆλωσε περίλυπος στὴ γυναῖκα του:

—Πάντα εἶχες ἄδικο, καυμένη! Πουλήσαμε τὸ μαγαζάκι μας, χαλάσαμε τίς συνήθειές μᾶς καὶ τὴν ἡσυχία μας γιὰ νά κάνουμε σπουδαία ἀριστοκράτισσα τὴν κόρη μας. Μὰ δὲν βαρυνόσαι... Τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεταί! Ἐκείνη, ἀπ' ὅλους τούς πλούσιους νέους πού τὴν τριγύριζαν, προτίμησε ἓνα σωφέρ...

Κι' ἔβγαλε τὸ σκληρὸ κολλάρο του πού τὸν στενοχωροῦσε!...

ΒΙΛΛΥ ΓΚΑΛΛΕΝ

ἡ κυρία λιμενάρχου ἔγερνε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά τοῦ πρίγκηπος Γιακαζέ, ἓνα πελώριο, ὀμηρικό, ἀσυγκράτητο γέλιο ξέσπασε ἀπὸ παντοῦ, μεταδόθηκε στοὺς δρόμους, σ' ὅλα τὰ σπίτια, σ' ὅλον τὸν κόσμον: ὅλη ἡ Τουλὼν γελοῦσε ὑστερικά, ἀσυγκράτητα μὲ τὸ πάθημα τής κυρίας λιμενάρχου!...

* * *

Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Λὰ Μπραντέλ ἔφαγε, ὅπως τοῦ ἄξιζε, δεκαπέντε ἡμέρες φυλακὴ, ἐπειδὴ «ἀντὶ γιὰ τὴ λέξι «ρόδο» εἶχε μάθει στὸν Ἰάπωνα ναύαρχο τὴ λέξι «κορδίδο».

Μὰ τί σημασία εἶχε γι' αὐτὸν ἡ τιμωρία; Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῶν ἀξιωματικῶν, βρέθηκε μπροστὰ στὴν ὠμορφὴ Ροζὶν Μπερτράν, πού τοῦ ἀνοῖξε ὀλόχαρη τὴν ἀγκαλιά της...

ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ